

**Af Anna Martha Pedersen Hadsundvej
136.**

**Et musikinstrument og de oplevelser jeg
har haft med det.**

Helt inde bagest i klædeskabet hang min fars violin. Jeg kan slet ikke huske, at jeg havde hørt ham spille på den; der var vist også noget med, at der kun var to strenge på den, som det var sjovt at rykke i, det gav en mjavende lyd ialfald. Buen kan jeg huske, at jeg har set i funktion, blot ikke i den der til beregnede, den brækkede

simpelt hen ved at ramme min søster over armen med den.

Vi havde danskundervisning; læreren kom lige fra en sangtime med en anden klasse; han havde sin violin med; jeg kom til at tænke på, hvor ofte jeg i grunden havde slæbt rundt med min sanglærers violin, jeg var så glad for ham, så jeg ville helt sikkert have båret den for ham til verdens ende dengang.

Jeg var ni år, og jeg havde aldrig forestillet mig, at jeg selv skulle komme til at spille på sådan en. Sidst i timen skulle vi synge, og violinen kom frem, så var det at læreren sagde, at hvis nogen var interesseret i at lære at spille på violin, ville han gerne undervise deri. Nå, det kom jo da i hvert fald ikke mig ved, kan jeg huske jeg tænkte, for det kostede jo da sikkert en bunke penge, og de groede ikke på træerne, som jeg ofte havde hørt min mor sige, men jeg må alligevel have været optaget af tanken inderst inde, for violinen i skabet stod tydeligere for mig end før. En dag, efter lang tids overvejelser om hvordan jeg skulle få fremført mit spørgsmål, tog jeg endelig mod til mig, og spurgte om den der violin af fars, og læreren der ville undervise, og jeg blev så forvirret over den glæde, min far og mor udviste over mit yderst forsigtige spørgsmål. Så før jeg vidste af det, var jeg udstyret med en violin med fire nye strenge og en bue, købt brugt, for femogtyve kroner, hos Aurelius Tips, det var mange penge dengang.

Vi blev ca. 10-12 elever til at spille, nej hvor det lød! Først var vi hjemme hos læreren privat, men en dag fik vi at vide, at al videre undervisning var henlagt til skolen efter skoletids ophør, og senere blev vi så delt i to hold.

Jeg havde ingen violinkasse, min mor havde syet en pose af noget gummiagtigt lyseblåt materiale, det ragede mig en pind,

at de andre havde fine kasser til deres, - jeg var så lykkelig for at spille, bare.

Jeg skulle jo øve mig hjemme, det var jeg skam også flittig til, og jeg greb chancen hver gang min familie var samlet i stuen. Min bedstefar havde lavet et nodestativ. Han var for øvrigt selv violinspiller. Der var sandelig stil over det, når jeg fattede buen! Min far havde stemt violinen for mig, et lydbillede jeg aldrig glemmer. Jeg fik hurtigt stuen for mig selv; far kunne altid finde et og andet at pusle med i haven. Mor skulle pludselig rydde op på loftet, og mine søskende var ikke blege for at tage opvasken i køkkenet. Så stod jeg, geniet, pludselig helt alene i den store stue, og spillede af hjertens lyst. Vores store dejlige hund forlod sin dejlige plads i en lænestol og satte sig ved siden af mig, og så beundrende på mig med sine smukke brune øjne. Jeg gav den hele armen, ”Jack” vendte snuden i vejret og tudede så gribende, at det slog mig, at den måske også hellere ville ud end være til solistoptræden.

Et stykke tid senere blev vi enige om i familiens kreds, at jeg kunne få det lille værelse der i enden af loftsetagen som auditorium. Nå, det varede nu ikke længe, før jeg fik rigtig musik ud af den og blev halet frem ved visse lejligheder. Jeg husker, at der skulle være et stort spejderstævne i byen med et helt lille tivoli bygget op i et af byens hotellers store sal, og alle vi medlemmer af spejderbevægelsen, der havde noget at optræde med og som skulle give et bidrag. Nå, jeg havde lige lært mig selv at spille ”Wolga lied” efter gehør, og jeg glemmer aldrig den aften. Jeg blev af konferencieren præsenteret som en Hawaii pige, (i bast skørt og det hele), der var fundet på en øde ø, og nu skulle dette lille fund, et geni af verdensklasse spille dette dejlige stykke

musik. Jeg var så nervøs, at jeg kunne have optrådt solo som kastagnetter; alting klappede på mig, og jeg rev så hidsigt i strengene, at der sprang en streng. Nu troede jeg, at jeg slap for mere, men der blev gjort undskyld for ”den tekniske fejl”. De var også opfundet dengang! – og jeg gjorde min entre en gang til, og denne gang gik det fint. Jeg har aldrig optrådt offentligt siden.

I det daglige gik vi videre med musikundervisningen. Vi var blevet så dygtige, at vi spillede flerstemmigt; det lød! – nå, læreren var da tilfreds! Julen nærmede sig; vi havde lært nogle julemelodier, og da juleaften oprandt, sad jeg der klar med buen spidset og det hele, og jeg spillede ”Et barn er født i Betlehem”. Ingen sang med! Så spurgte jeg lidt utilfreds, hvorfor de da ikke begyndte at synge med, da jeg startede. ”Det var da andet vers du spillede først” sagde min lillesøster så. Senere havde jeg den samme oplevelse bare lidt omvendt. En af mine veninder skulle lære at spille; bare det endda så havde været ludo! Nå, det var en prøvelse hver gang når Åse skulle igennem lektien, og jeg kan huske det var melodien til ”Jeg bærer med smil min byrde” hun maltrakterede. Så sagde læreren – han var så vittig – til hende, om hun nu også havde øvet sig på andet vers, og det bedyrede hun højt og forstod, desværre for hende, ikke spøgen, men tudbrølede på stedet. Det var simpelt hen synd for os alle, at Åse skulle lære at spille violin.

Mange år gik. Jeg blev gift, violinen stod hjemme i en krog; det er næsten altid en violins lod! Jeg fik en gammel mand som nærmeste nabo, og han havde en violin, og så fik vi jo noget at tale om, og han stemte den op og vi skiftedes til at spille på den, og jeg så hans gamle håndskrevne noder; hans violinkasse var af træ; jeg havde fået

en fin kasse til min, den skulle have nogle gode år i krogen.

Nu har jeg ikke rørt violinen i mange år, min nabo er død. Kun når mine børn havde fødselsdagsselskaber, var det en spas for dem, at få mor til at hale violinen frem, jeg kunne spille "Kattejammer rock" før den blev opfundet af pladeforretningerne, og de senere års mange skilte med teksten "Vis hensyn" efterlever jeg, som den lovlydige borger jeg er.

Efterskrift:

Det var Gunnar Rasmussen, der var musiklærer + sanglærer på realskolen i Hadsund.

(Gunnar Rasmussen var søn af førstelærer ved Als skole Helge Rasmussen).

Violinen blev halet frem igen ca. 40 år efter, og er blevet brugt siden til folkedans.